

דברי הכפר

71 לעצמאות ישראל

גיליון מס' 2568 ה' אייר תשע"ט * 10 במאי 2019
כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@outlook.com

יום הזיכרון לחללי צה"ל ונפגעי פעולות איבה – כפר הנשיא

18.10.1948 – 9.6.1923	ליאון לייטמן
25.12.1948 – 14.8.1928	יונתן בולטר
13.6.1967 – 17.2.1923	אריה דביר
12.10.1973 – 18.8.1950	יעקב שרף
19.3.1978 – 15.3.1955	ארנון שוורצמן
16.6.1986 – 28.12.1966	ניל בן-עטר
16.5.1990 – 30.12.1970	שי קלמן
8.2.2002 – 14.6.1976	מורן עמית

שנה הלכה שנה באה אני כפי ארימה...

ושוב אני כאן במכרות היגון האינסופי, מניף מכוש מטפורי, כורה מלח מטפורי, לזרות על פצעי הזיכרון המטפוריים, שיכאב שיכאב עד שאזכור, שאזכור ולא אוכל לחדול עוד. עד שאחדל.

ומי שנופל נופל ואין שני להקימו

יהושע אטיאס, בן שמחה ומכלוף, נולד בשנת תשי"ב (1952) במקנס שבמרוקו ועלה ארצה עם משפחתו בשנת 1963. הוא למד בבית-הספר היסודי "אליאנס" במרוקו וכן בטירת-הכרמל וברמת הדסה בחיפה. אחרי-כן סיים את לימודיו בבית-הספר התיכון שבאשדות-יעקב מאוחד.

גידל כלבים, חתולים וציפורים, ואהב לצוד נחשים. היה צנוע ועניו, רציני וביישן במקצת. בעל הומור היה והרבה להתבדח. הוא התגייס לצנחנים ושירת כמדריך ספורט.

במלחמת יום-הכיפורים השתתף שוקי בקרבות הבלימה נגד המצרים בחזית סיני.

ביום כ"ג בתשרי תשל"ד (19.10.1973), נפגע בגזרת סרפאום, ממערב לתעלה. הוא הלך בראש אנשי יחידתו לטהר תעלות, ונהרג תוך כדי ההתקדמות מהתקלות עם חייל מצרי.

יהושע, שוקי, היה אחי המאומץ. וכל שנה שחולפת מאז הוא חסר לי יותר.

קִינָה לַיהוֹשֻׁעַ
לַיהוֹשֻׁעַ אַטִּיאַס, אַהוּבִי כַּאֲחֵי, שְׁמוֹתוֹ מִצָּא אוֹתוֹ אִי שֶׁם מִמַּעַרְב לַתְּעֵלָה וִידֵי קִצְרָה מִהוֹשִׁיעַ

וְזָרַח הַשֶּׁמֶשׁ וּבָא הַשֶּׁמֶשׁ
שְׁלֹשׁ מֵאוֹת שָׁנִים וְחֲמִשָּׁה יוֹם בְּשָׁנָה
כָּכָה הוּא זוֹרֵחַ.
אֵל מְקוֹם שְׁהַשָּׁנִים הוֹלְכוֹת
לְשֵׁם הוּא הוֹלֵךְ וּבָא
וְחוֹזֵר חֲלִילָה עַל כָּל הַטְּעִיּוֹת כָּל־
כִּי אֶת הַכֹּל כָּבֵר עֹשֶׂה יָפָה בְּעֵתוֹ,
גַּם אֶת הָעוֹלָם.

וְלִכֹּל זָמַן וְעַת לְכָל חֶפֶץ
אִם תִּיטִיב שְׂאֵת וְאִם לֹא
לְפִתַּח זָמַן רוֹבֵץ,
אֵלֶיךָ תִּשְׁוֹקֶתוּ וְתִשְׁוֹקֶתְךָ אֵלָיו
שְׁלֹשׁ מֵאוֹת שָׁנִים וְחֲמִשָּׁה יוֹם בְּשָׁנָה-
תִּשְׁוֹקֶתְךָ אֵלָיו.
וְיִמִּי שְׁנוּפֵל נוֹפֵל וְאִין שְׁנֵי לְהַקִּימוֹ,
אֵל הַזָּמַן הוּא נוֹפֵל וְאִינֶנּוּ.

וּכְבֹּר אֵין זָמַן לְכָל וְלָמִי יֵשׁ חֶפֶץ
לְלֹדֶת וְלָמוֹת, לְטַעַת וְלַעֲקוֹר נְטוּעַ
עַת מְלַחְמָה וְעַת שְׁלוֹם- מֶה כָּבֵר הַהִבְדִּיל?
רַק חוֹזֵר חֲלִילָה עַל כָּל הַטְּעִיּוֹת כָּל־
שְׁלֹשׁ מֵאוֹת שָׁנִים וְחֲמִשָּׁה יוֹם בְּשָׁנָה-
כָּל הַטְּעִיּוֹת כָּל־
כִּי אֶת הַכֹּל כָּבֵר עֹשֶׂה יָפָה בְּעֵתוֹ,
גַּם אֶת הָעוֹלָם.

נִדְמָה שֶׁאִפִּילוֹ הַצִּלּוּם שֶׁלוֹ בִּאתֵר הַצַּנְחָנִים
דֵּהָה כָּל שָׁנָה יוֹתֵר וְיוֹתֵר...

יִזְכֹּר עִם יִשְׂרָאֵל אֶת בְּנָיו וּבְנוֹתָיו

הנאמנים והאמיצים,
חילי צבא-ההגנה לישראל,
וכל לוחמי המחתרות וחטיבות הלוחמים במערכות העם,
וכל אנשי קהילות המודיעין הבטחון והמשטרה
אשר חרפו נפשם במלחמה על תקומת ישראל,
וכל אלה שנרצחו בארץ ומחוצה לה בידי מרצחים מארגוני הטרור.

יזכר ישראל ויתברך בזרעו ויאבל על זיו העלומים
וחמדת הגבורה וקדשת הרצון ומסירות הנפש
אשר נספו במערכה הכבדה.

יהיו חללי מערכות ישראל עטורי הנצחון
חתומים בלב ישראל לדור דור.

העם היהודי לדורותיו, מתקופת התנ"ך ואילך, ועד עצם היום הזה,
היה עם של תיעוד וצוואה לדורות. הציווי החינוכי של התנ"ך: לזכור! לספר!
ו"היגדת!"

אב-לבנו-לנכדו. זכור את קורותינו; זכור כי היית עבד במצרים; זכור יציאת
מצרים אל עצמאותנו בארץ הבחירה.

תרבותנו בנויה על הזכרון - על סיפור העבר כהנחלה לבנים לעתיד. זהו תהליך
חינוכי - חובת המסירה מדור לדור, מתקופה לתקופה, מהנהגה רוחנית אחת
להנהגה הבאה.

על דא ועל הא / חעט: תמר וולפין

• הודיה אוליאל

בשבילכם, ליתר דיוק, ד"ר הודיה אוליאל. האם השם הזה אומר לכם משהו?

ובכן, הודיה אוליאל בת 28, נולדה עם CP – שיתוק מוחין. אני חושבת על ההורים המופלאים שלה, שלמרות שראו לפניהם תינוקת פגועה, נתנו לה את השם הודיה.

בגיל 20 עזבה הודיה את ביתה באשדוד לטובת הפקולטה לרפואה בטכניון, והיום היא מתמחה בבית החולים קפלן ברחובות. לפני שבועיים היא התבשרה על ידי שרת התרבות מירי רגב, שהיא תהיה בין מדליקי המשואות בערב יום העצמאות בהר הרצל.

בנימוקיה להחלטה, ציינה הוועדה לענייני סמלים וטקסים כי "הוריה של אוליאל החליטו מן הרגע הראשון לנסות ולשלב במסגרת חינוכית רגילה תוך מתן תמיכה על-ידי אנשי מקצוע. השילוב כילדה שונה הסובלת מנכות גופנית הולידו קשיים פיזיים וחברתיים רבים ובכולם עמדה הודיה בגבורה.

בוועדה הוסיפו: "בעת ששירתה בשירות לאומי בבית החולים 'אסף הרופא' הבינה אוליאל כי סיפורה האישי יכול לסייע לאחרים ובחרה ללמוד רפואה. היא מייצגת בסיפורה את השאיפה לשילובם של אנשים עם מוגבלות בחברה הישראלית ואת ניצחונה של הרוח היכולה לכל הקשיים".

מדבריה של הודיה:

"אצלי אמנם הקושי בולט לעין ואי אפשר להתעלם ממנו, אבל לכל אחד מאיתנו יש קשיים ואל לנו לתת להם למנוע מאיתנו להגשים את החלומות שלנו. תמיד צריך לנסות לממש את החיים עם כמה שיותר שמחה עד שנצליח. עלינו לדעת להסתכל סביבנו ולשים לב לאנשים שאולי מתמודדים עם קושי וזקוקים לעזרה, ובאותה נשימה לראות בעזרה כזכות ולא כעול. כולנו מתישהו במהלך החיים זקוקים לעזרה כזאת או אחרת".

אין צורך להוסיף מילים, חוץ מברכות חמות להודיה ולהוריה. הכבוד שניתן לה מכבד את כולנו, לידיעת כל ההורים אשר מודיעים שהם אינם מוכנים שילדים בעלי צרכים מיוחדים יהיו בסביבתם.

בשבוע הבא אכתוב על כרמל יוגב מקיבוץ יפתח, גם לה יש סיפור מעורר השראה.

• ועוד על הדלקת המשואות

אני שמחה גם על מדליקי המשואות: יהודה פוליקר, שאת שיריו אני מאד אוהבת, גם אתם, בוודאי, וד"ר סלמן זרקא מנהל בית החולים זיו. אני מקווה שהפניית הזרקור את בית החולים יסייע גם להפנות משאבים לבית החולים.

• קול ישראל מירושלים, השעה אחת והרי החדשות מפי ראומה אלדר

הלכה לעולמה הקריינית המיתולוגית של קול ישראל, ראומה אלדר ז"ל, בגיל 91. על ראומה אלדר אמרו שהקול שלה והאינטונציה שלה כל כך רציניים כשהיא אומרת: והרי החדשות מפי ראומה אלדר, התגובה המיידית של המאזינים הייתה: מה קרה? פרצה מלחמה?!

חוץ מהיותה קריינית חדשות ותכניות רדיו, היא גם הקליטה את "השעון הדובר", וכל מי שחייג 155 יכול היה לשמוע את קולה אומרת: השעה שלוש ושמונה דקות, השעה שלוש ותשע דקות...

הייתה לי הזכות ללמוד קריינות אצל ראומה אלדר. בבית חינוך תיכון בירושלים קיימו "יום לימודי ארוך" ובו חוגים שונים, ומכיוון שדוד אלדר, בעלה של ראומה, היה מורה לחינוך גופני בבית הספר, הוא הביא את ראומה ללמד בחוג לקריינות. אגב, דוד אלדר (שהיה יקה) והיה נשוי לראומה התימניה, היה מאוחר יותר מנהל מכון וינגייט. יהא זכרה ברוך.

• שנעבור את יום הזיכרון בשלום, שלא ייהרגו עוד חיילים, ואזרחים לא

ייהרגו בפעולות איבה. ושיהיה חג עצמאות שמח! תמר

תפילה לשלום

מילים: חמוטל בן זאב

בלב נרגש, בנפש הומייה
תפילת הילדים אל המחר
מכאן נמשיך
למרות מה שהיה
לעשות שלום לא מאוחר

מי שמאמין דרכו עוד תנצח
מי שיש בו אהבה
אל יום חדש, הארץ הטובה
במעלה הדרך יש תקווה

מי שמאמין דרכו עוד תנצח
מי שיש בו אהבה
אל יום חדש, הארץ הטובה
במעלה הדרך יש תקווה

בסוף המלחמות
מבעד לדמעות
היד מושטת, מבקשת
יד אחרת שתאמר שלום

"וכתתו חרבותם לאתים, וחניתותיהם
למזמרות
לא יישא גוי אל גוי חרב ולא ידעו עוד
מלחמה..."

בסוף המלחמות
מבעד לדמעות
היד מושטת, מבקשת
יד אחרת שתאמר שלום

יש בלב של כל אחד חלום על שקט
החלום על השלום
לא מלחמות, לא צער, לא דמעות
שלום
וכבר קרב היום

על סדרך / הפינה של דודו

הערה תרבותית שקשורה ליום השואה

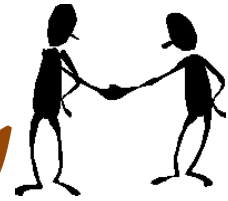
"לעולם לא נוכל לשכוח שכל מה שעשה היטלר בגרמניה היה "חוקי" וכל מה שעשו לוחמי חופש הונגרים בהונגריה היה "בלתי חוקי". בגרמניה של היטלר היה זה "בלתי חוקי" לתת עזר ועידוד ליהודי. אבל אני בטוח שאילו חייתי בגרמניה בעת ההיא הייתי עוזר לאחי היהודים ומעודדם אף על פי שהיה בכך משום עבירה על החוק". מרטין לותר קינג

-
בצילום: מרטין לותר קינג צועד עם אחיו היהודים...

נעים להכיר / מיכל אשחר

השאלות זהות בכל שבוע, השאיפה היא להכיר את כל חברי הקהילה,

והשבוע – **אריה וולפין**,

גר בשכונת החרמון

איך הגעתי לקיבוץ

גדלתי באנגליה. בתור נער, הייתי חבר באירגון

שנקרא Jewish Lads Brigade, שפעל לכך שיהודים יהיו אזרחים נאמנים לדגל האנגלי. ב 1948, הפריע לי שמה שהתרחש בישראל עם המנדט הבריטי, לא הוזכר כלל ע"י האירגון. יום אחד, הייתי בן 14, חבר שלי הציע לי להצטרף לסניף של תנועת 'הבונים' שבדיוק הוקם בבית הכנסת. הוא אמר שיש שיחות על מה שקורה בא"י, שירים וריקודים ישראליים. שאלתי אם יש שם בנות, הוא אמר שכן, אז אמרתי שאני בא.

בתנועה נדבקתי בחיידק הקיבוץ, ובגיל 17 עזבתי את הבית והלכתי לחוות הכשרה. היינו 20 חבר'ה והתנסינו בחיי קיבוץ, עבודה בחקלאות וחיים שוויוניים באופן מוחלט. לאחר שנתיים, נשלחתי לארץ למכון למדריכי חו"ל, למדתי חצי שנה בירושלים והתנסיתי במגורים בקיבוץ ותיק ובקיבוץ צעיר. חזרתי לאנגליה, הדרכתי וניהלתי את התנועה בצפון אנגליה 4 שנים. ב 1958 עליתי עם הגרעין שלי, גרעין ה', לקיבוץ כפר הנשיא.

מה אני עושה בחיים

כשהגעתי ארצה, עבדתי 10 שנים בחקלאות – 5 שנים כנהג טרקטור, ו-5 שנים בניהול הפלחה. אח"כ עשיתי קורס במכונאות, עבדתי במוסך הטרקטורים וניהלתי אותו. החיים בקיבוץ בתור רווק היו מאוד משעממים, רק עבדנו ואכלנו וישנו, כך שכל הזדמנות ליציאה, לעבודה מחוץ לקיבוץ או לשליחות, היתה מבורכת. ב- 1960 נשלחתי לעבוד בת"א חצי שנה עבור מפא"י, באירגון חוגי בית לקראת הבחירות. בתקופה זו פגשתי את תמר.

אחרי מלחמת ששת הימים הדרכתי קבוצה של הבונים מדרום אפריקה שהגיעו לקיבוץ, ובהמשך לכך ביקשו ממני לצאת לדרום אפריקה בתור שליח. נסענו לפורט אליזבת לשנתיים, שם קיבלו אותי כמשיח, כך זה היה אחרי מלחמת ששת הימים. הוזמנתי להרצות בכל מיני אירגונים על ישראל. חזרנו לארץ ב 1972, ואז שובצתי לעבוד בחדר האוכל לשנה, כנראה כעונש.

במלחמת יום הכיפורים הייתי מגוייס לחצי שנה. קראתי אז כמה ספרים על הקיבוצים, והבנתי שהולך להיות שינוי בתנועה הקיבוצית, ושאני צריך למצוא לעצמי מקצוע. כשחזרתי מהמלחמה, שמעו שאני רוצה לעבוד במשהו חדש, פנה אליי מנהל בית הספר והציע לי להיות מורה למכונאות לטרקטורים, וכך היה. ראיתי שאני מסוגל לזה וזה טוב, אירגנתי שכל התלמידים שסיימו כיתה י' יהיו עם רישיון לטרקטור ביד. נהייתי מזה וגם הם.

ב 1981 נסענו שוב לשליחות של שנתיים, ללונדון. זה היה אחרי מלחמת ההתשה, ובאמצע פרצה מלחמת לבנון, וזו היתה קבלת פנים אחרת לגמרי ממה שהיה עשר שנים קודם. עסקתי בהכוונה ושליחה של מתנדבים, אולפניסטים ועולים לקיבוצים ולמושבים, ולבקשת שגריר ישראל בלונדון העברתי הרצאות רבות, בין השאר בבית הלורדים, בהן "שיווקתי" את ישראל דרך הרעיון הקיבוצי.

כשחזרנו לארץ, הלכתי ללמוד באוניברסיטה, תואר ראשון ואח"כ שני, והלכתי להיות מורה להיסטוריה, מדעי המדינה ואזרחות, למשך 30 שנים.

היום אני בפנסיה, מרצה בבית ותיקי הגליל בתל-חי וגם במפגש כאן, כותב מאמרים, קורא הרבה, עוסק בתמונות וסרטים, הולך הרבה להרצאות, עושה פילאטיס פעמיים בשבוע והליכות של 3 ק"מ חמש פעמים בשבוע, עסוק ונהנה מהחיים.

קרובי משפחה בקיבוץ

אשתי – תמר

בתי – שרית קולינס ומשפחתה – גילי והילדים – אמה, גפן, מורן

בני – יוחאי וולפין ומשפחתו – חגית והילדים – שחר, שקד ואלון

יש לנו עוד שלושה ילדים – בזכרון יעקב, הרצליה וגבעתיים, וסה"כ 12 נכדים

כמה מילים על הקיבוץ

הקיבוץ היה טוב וטוב שהיה.

היום החיים בקיבוץ מצוינים. פעם היינו סגורים בתוך הגדר של הקיבוץ, לא היה לנו מגע עם העולם שבחוץ. היום הקיבוץ הוא חלק מהאיזור, משולב היטב. אנחנו חופשיים, לא תלויים בוועדות כדי להתקדם, זה הרבה יותר טוב. עם זאת, עדיין שומרים על חברה ועל מידה מסויימת של שוויון. מבחינה אנושית הקיבוץ היום הרבה יותר טוב, יש קהילה, יש תרבות.

משהו שאני רוצה לספר

כשהייתי בן 5, בזמן מלחמת העולם השניה, נשלחתי ביחד עם מאוד אלפי ילדים מלונדון לערי שדה, שם אומצנו על ידי משפחות, מכיון שפחדו שהגרמנים יפציצו את לונדון. הניתוק מההורים בגיל צעיר זה היה טראומטי. אני זוכר את הפרידה מאימא שלי, אני על הרכבת הנוסעת והיא נעלמת באופק, ואני בוכה.

אחרי שישה חודשים, ראו שהגרמנים לא מפציצים את לונדון ושלחו אותנו חזרה. בדיוק איך שהגענו, הגרמנים הפציצו, זה היה הבליץ. שכבנו כל הלילה במקלט שהיה בור באדמה. כשזחלנו בבוקר החוצה, לא היה בית ולא היה רחוב.

עברנו לעיירה שנקראת Bedford, וזה היה מדהים – בן לילה הוקמה קהילה יהודית – בית כנסת, קצב כשר, גן ילדים, מועדון לנוער, על ידי יהודים שהגיעו זה עתה, ולא בהכרח הכירו אחד את השני.

כשיצאתי להכשרה בגיל 17, אבא שלי אמר לי שאני צריך ללמוד באוניברסיטה, כדי שלא אעבוד בזבל. אמרתי לו שאני לא רוצה להיות כמוהו, שחושב רק על כסף, אני רוצה להיות חלוץ! לעבוד את האדמה! אחרי שנים, כשעשיתי את התארים באוניברסיטה, בהצטיינות, הצטערתי שהוא לא רואה את זה.

תודה רבה אריה, נעים להכיר!

נפגשים במפגש...

- יום הזיכרון לשואה ולגבורה – נסענו קבוצת חברים לטקס מיוחד שאורגן ע"י צוות מעמותת ותיקי הגליל בתכנונה והנחייתה של מירי סיני. הטקס, תחת הכותרת 'והגדת לבינך' - כלל ברכות מרגשות מפיהם של גיורא זלץ וזאבית דרומי מנכ"לית העמותה. קטעי קריאה, סיפורי דור שני, שירה מרגשת של ד"ר תמיר הוד וסרטון תיעודי שמציג את עבודת חיפוש ומציאת אינפורמציה בכל הנוגע בבני משפחה של...
היום היה מתוכנן ומאורגן להפליא כפי שיודעים לעשות בעמותה.
היה מרגש ומשמעותי וזיכיתי ללוות ולהתלוות לקבוצת חברינו ביום זה. נזכור ולא נשכח.

- השבוע סיימנו סדנת ללימודים בנושא טלפונים ניידים. סדנה חשובה עבור החברים, החל מתפעול והבנה בסיסית ועד גלריה, וואטסאפ, אפליקציות ועוד. תנו כבוד לחברינו המתמידים והמצטיינים שלא פיספסו שיעור (כמעט) ויצאו מומחים:

ציפורה סמברג, חנה מסר, ג'ויס אב, מרדכי ברור ומופתי ליפשיץ

- ** את הסדנה העבירו נהר ויסמן ואלה ניני מהמכונה הקד"צ בסבלנות ובאהבה ותודותינו לשניהם על המסירות.
- ** חברים נוספים נעזרו בהם להבהרות והסברים פרטניים, שירות נפלא שזכינו בו השנה במסגרת יום ההתנדבות שלהם.

- ביום שני הקרוב – 13/5 בשעה 10:00 נקיים מפגש פרידה מאלה ונהר- לכבודם נתכבד בפנקייקים חמים ומתוקים, נשב בחברותא לשיח נעים ועוד פינוקים מתוכננים

כולם מוזמנים להצטרף אלינו – לבוקר טעים, חברתי ומהנה!!

ניפגש במפגש... שיפי

– עונת הרחצה בבריכה קיץ 2019 30/9/19 - 1/6/19

חברי הצוות: אבי רוזנקרנץ (מנהל) גל סער (מנהל הקהילה) הרולד וואלך
(מפעיל) רמה זולטי, רפי פרנק, נטע לינטון, מקס מדר
רותם פוקס (מנהלת הבריכה במיל" - ייעוץ ועזרה)

שלום רב לכל החברים ותושבי כפר הנשיא,
עונת הרחצה לקיץ 2019 עומדת בפתח ואנו נערכים במלוא הקצב כדי להכינה
לפתיחה במועד שקבענו – 1/6/2019

החלטנו לא להעלות את מחירי המינוריים מהשנה שעברה למרות ההתייקרות
בעלויות ואף להוזיל את המחיר במידת מה הן לחברים יחידים והן למשפחות
ברוכות ילדים בכוונה ובשאיפה לאפשר לכמה שיותר חברים ליהנות מהבריכה
הנפלאה שלנו.

בהשקעה לא קטנה הותקן כיסא מעלון לטובת מי שזקוק ואנו בבדיקת אפשרות
התקנת סככות צל מסיביות וקבועות בשטח הבריכה. כמו גם נטיעת עצי צל
במקביל לגדר האמפי.

שעות הפתיחה: אנו עושים כול מאמץ כדי להותיר את הבריכה פתוחה כמה
שיותר שעות בהתאם לשעות האור, העונה, והרצונות של המשתמשים וכמובן
עלויות

ימים: א - ה שעות 09.00 – 13.00 לפנה"צ 15.30 – 19.00 אחה"צ
יום ו' : 09.00 – 18.00 רצוף
יום שבת 09.00 - 18.00 רצוף

כול יום ייפרס מסלול הפרדה לטובת השחיינים למשך שעה וחצי בתחילת היום
(09.00-10.30) ושעה וחצי בסוף יום הרחצה (17.30-19.00).

תיבדק האפשרות בהתאם לדרישה ורצון ובכפוף לעלויות הכרוכות בכך לפתוח
את הבריכה במהלך חגי תחילת השנה בחודש אוקטובר.

כדי שכולנו והדגש הוא על המילה כולנו נוכל להנות מקיץ צונן ונעים בבריכה הדבר מחייב את כלל המשתמשים להתחשב ברצונות וברגשות הזולת.

חוקי הבריכה או כללי הבריכה

- א. אין להיכנס לשטח הבריכה ללא נוכחות מציל. יש להישמע להוראות המצילים ולשילוט הפרוס בשטח הבריכה. אין בשום פנים אפשרות לשחיה לילית.
- ב. חניה מותרת אך ורק באזורי החניה המסודרים.
- ג. הנכם מתבקשים לשמור על שקט וסדר בשעות הפעילות לטובת החברים המתגוררים בסמוך.
- ד. יש להקפיד באופן בלתי מתפשר על אי כניסת בעלי חיים במיוחד כלבים לשטח הבריכה. (הימצאותם עלולה לגרור קנסות כבדים ואפילו השבתת הבריכה עד לריקונה ומילואה מחדש!!! אנא זה בידנינו /ידיכם)
- ה. תינוקות וילדים לא גמולים לחלוטין, מחויבים בלבוש מתאים הכולל טיטול +מכנס צמוד המונע "בריחה"... (יהיה ניתן לרכוש במזנון).
- ו. העישון אסור בכול שטח הבריכה בהתאם לחוק.!!!

חירי מינויים לבריכה עונת 2019

באופן כללי הרצון הוא לשמר את רמת המחירים כפי שהייתה לפני שנה ולדאוג להגדלת ההכנסות ע"י עידוד והרחבת מס' המינויים.

הערות	עלות עונתית	אופי המינוי
	550 ש"ח	יחיד
	1,100 ש"ח	זוגי
	1,400 ש"ח	משפחתי (זוג + 2 יל')
	150 ש"ח	ילד נוסף
ללא רחצה	100 ש"ח	מנוי יבש
ללא תשלום		חיילים/שנת שירות
בליווי חבר מארח	10 ש"ח ליום	חיילים אורחים
בליווי מטופל - חינם	15 ש"ח (באופן אישי)	מטפלים/ות
בליווי חבר/הורה	40	אורחים (יומי) מבוגר
		אחרים: לאדם/משפחה
	225 / 400 ש"ח	שבוע
	500 / 1000 ש"ח	חודש
מעל 15 משתתפים	15 ש"ח לאדם/יום	קבוצות
מעל 15 משתתפים	13.5 ש"ח לאדם	קבוצות פעילות מתמשכת

* 10% הנחה לפנסיונרים (בהצגת תעודה)

** כול ילד מגיל שנה ומעלה חייב כרטיס

*** כול מינוי יכול לרכוש במועד רכישת המינוי כרטיסיה (10 כניסות) ב - 150 ש"ח וכרטיסיה

נוספת ב - 200 ש"ח (השינוי מהעונה הקודמת הוא בעקבות אפשרות לעשות מינוי לאורחים

בחופשה מתמשכת בהתאם לטבלה).

*** התשלום יתבצע באמצעות חיוב כרטיסי אשראי עד 3 תשלומים ללא ריבית.

**** המחירים נכונים לחברים /תושבים/ הרחבה - משלמי מיסי הקהילה!!!

נשמח על כול חבר שיביא מינוי של חבר מבחוץ על בסיס הכרות אישי.

זהו לפי שעה. הגיע הזמן לאוור את בגדי הים להצטייד בקרם הגנה מתאים למתוח אברים

...ו... להירשם כמנוי אצלי בטל' 054-7464030

שתהיה לכולנו עונת רחצה נעימה בטוחה ומהנה

אבי.ר.

אז כמו ששמתם לב, או-טו-טו מסתיימת עונת הנדידה, וכבר אנחנו בעונת הקינונים. יש כבר מספר ציפורים עם גוזלים/אפרוחים. אנא מכם יש מה לעשות כשרואים גוזל שנפל מהקן:

- אם זו ציפור שיר (בולבול, דרור, סנונית), אפשר ורצוי להחזיר לקן. מוצאים את הקן ובזהירות שמים את הגוזל בתוכו.
- אם זה עורב, **לא!!! (עם דגש על לא!!!)** להתקרב אליו. ההורים שלו ימשיכו לטפל בו.

גוזל של בז מצוי, אפשר להחזיר, או לתלות קרטון כשהחלק העליון שלו פתוח, ולשים אותו שם. ההורים שלו ימשיכו לטפל בו. הסיבה שאנחנו מעבירים אותו לשמורה או לסניף בי"ח לחיות בר בכפר גלעדי, זה במצב שאי אפשר לעשות כלום, וזה לא הכי אידיאלי. כנ"ל לגבי גורים. יש המלטות עכשיו, אז נא לא להתקרב לעופרים ולקיפודים. ניתן להתקשר ל-3639* - יש חיבולנס והם יצרו אתכם קשר.

וכפי שהזכרתי, בכפר גלעדי יש בחורה בשם רונה - וטרינרית שמטפלת בחיות בר. ובקרוב תבנה באגמון מרפאה לחיות בר (בתכנית - עדיין בחיתולים), כמו בספארי, במרכז החולה.

בחפירות בשואפת בירושלים, נמצא אתר מימי החשמונאים כ-2000 שנים, שזה כולל: בית בד, מקוואות ושובך יונים. נמצאו גם אחוזת קבר, אבנים מעוטרת מימי בית שני ועוד...

למטיילים – הצמחייה גבוהה השנה ובקרוב היא תתייבש, אי לכך, נא לשים לב למדורות שאתם עושים. יש לנקות את אזור המדורה מצמחים ולכבות את הגחלים בהרבה מים. כך נמנע שריפות חורש.

סגרו את אתר התאנים ועכשיו מעבירים את הזבל לעין זיתים, ומשם לרמת חובב. העלות מאוד יקרה. גם הקומפוסט עוזב אותנו לאזור דרום הרמה. כרגע, אני לא יודע אם בכלל יחזור אלינו. בקיצור, אנחנו ממשיכים להפריד את הזבל כרגיל. רק השינוע השתנה.

מזכיר לכם – לא להרוג נחשים. הם אוכלים חולדות ועכברים. זהו להיום. שיהיה לנו סופ"ש ירוק.

איציק

משולחן העורכת

כאשר בבית הנבחרים של מדינת ישראל הדמוקרטית שרו את את המנון התקווה.

הם יצאו מן האולם.

GOD SAVE THE QUEEN. בהתרגשות גדולה עמדת גם אני והשתתפתי בגאווה.

כל כנסיה אליה נכנסתי וניגן בה העוגב או שרו שירי הלל והודיה עם המקהלה, עברה בי חרדת קודש. חשתי וכיבדתי את המקום.

למה הם לא יכולים פשוט לעמוד בשקט לכבד את המקום בו הם יושבים מהיום כנבחרים העם. למה הם מרגישים שהם יכולים לצאת בהפגנות מהמקום שנותן להם את לחם יומם וכבודם? לצאת?

זה מרגיז ומעורר בי שאט נפש.

זו המדינה שלנו. מדינת היהודים שניצחו את עברם, שגוברים מידי יום על שונאי נפשם.

ואנחנו חוגגים 71 שנים לעצמאותה; בשמחה ובגאווה!

נחגוג גם בשמם של כל אלה אשר לא זכו להיות כאן איתנו היום, הם בלבנו תמיד

לחיי העם הזה

פינת היזואולוגיה דוד אלמן

Visualogy corner (David Ellman)

חג שמייח!!!

בין יום הזכרון ליום העצמאות

